

„Er det sandt, hvad de siger, at du er en Søn af Præsten?“

Spørgsmaalet trak ham saa hovedkuls tilbage til Virkeligheden, at han formelig blegnede derved.

„Nej!“ stødte han frem mellem Tænderne — med et Eftertryk, der forplantede sig helt ned i hans Fødder. Og Blodørnen fløj nedover Bakken, saa Skinnejernene sang.

Og virkelig havde han heller aldrig saa stærkt som i dette Øjeblik følt, at han ikke hørte hjemme dernede i den halvmørke, beklumrede Stue, hvor hans Fader og Søskende nu sad og sang Salmer og bad bange Bønner midt i Vinternattens Eventyrpragt — en Slags Underjordiske, blinde for Lysets Glans, fulde af Gru for Livet og dets Herlighed. Han følte sig tusinde Mile borte derfra, i en hel anden Himmelegn, i Pagt med Solen og Stjernerne og de sejlene Skyer.

Tys! — Hans Øre fangede med eet en gammelkendt Klang dernedefra ... Kirkeklokkens Slag. Som et Budskab fra Underverdenen steg den op til ham gennem den sølvlyse Frostluft ... elleve tunge, mørke, langsomme Slag. Hvor han hadede den Lyd! Alle vegne og til alle Døgnet's Tider brød den skurrende ind i hans Lykkedrømme ... advarende, kaldende. Det var ikke muligt at flygte saa langt, at den ikke indhentede ham. Som en usynlig Aand forfulgte den ham paa alle hans forbudne Veje. Naar han om Foraaret havde stjaalet sig ud paa Engene med sin Kæmpe-drage „Heljo“, eller naar han om Sommeren drev med en Jolle ude paa Fjorden og trak Aborrer, ... hvert Kvarter listede denne Spøgelserøst sig ind i hans Øre med en besværgende Mumlen.

„Hallo!“ skreg han for at overdøve Røsten og krystede i udfordrende Trods den lange Pige endnu kraftigere i sin Arm. Hun vendte sig atter smilende om imod ham med et Blik, der jog ham en sød Kuldegysning nedover Ryggen.

„Du er smuk,“ hviskede han ind i hendes Øre. „Hvad hedder du?“

„Oline.“

„Og hvor bor du?“

„I Smedestræde ... Riisagers Gaard ... Og hvor bor du?“

„Jeg?“